Povídky, pohádky a další

13. Doktor

„Hani, už to víš? Do městečka přijede novej felčar,“ oznamovala babka Nováčková babce Paterové.

„Nepovídej, Kláro, a kdy přesně přijede?“ zajímala se paní Paterová a přendala si nákup z jedné ruky do druhé.

„Úplně přesně to nevím, ale proslýchá se, že někdy příští týden,“ paní Nováčková se dmula hrdostí na vlastní důležitost. Přece je to ona, důchodkyně Nováčková, kdo první přinesl veledůležitou zprávu.

Kdo někdy žil na vesnici nebo v malém městečku, jistě zná sílu a rychlost drbů. Zpráva o příjezdu nové praktického lékaře do večera oběhla celou obec a hned se spekulovalo o tom, jak vlastně ten člověk vypadá.

Matky svobodných dcer na vdávání si dělaly velké plány do budoucna. Doktor, to je přece partie k pohledání!

Otcové si jen povzdechli. Moc dobře věděli, že s jejich drahými polovičkami a dcerami bude k nevydržení, dokud některá svobodná toho frajera neklofne. Tedy za předpokladu, že ten lékař bude svobodný a nezadaný.

Týden v městečku ubíhal rychleji než horský potok. Ženská část obyvatelstva měla plné pusy všemožných názorů a ani jedna nevěděla, co dělat nebo říkat dřív.

Když ve čtvrtek ráno přijel na náměstí hezký zelený automobil, prakticky všechny dámy byly u vytržení.

Z vozu vystoupil asi pětatřicetiletý, pohledný muž vysoké postavy,

černých kučeravých vlasů a tmavých očí. Mnohé ženy jen obdivně vydechly.

Mládenec zamířil ke zdravotnímu středisku. Za chvíli už všichni, díky sestřičce od zubaře Vlka, věděli, že ten krasavec vešel do uvolněné ordinace praktického lékaře. Z toho tedy vyplývalo, že je to skutečně ta slíbená náhrada za doktora Mikulku, který letos odešel do důchodu ve věku pouhých devadesáti let.

Nový lékař se jmenoval Pavel Bauer a bydlel v jednom z bytů nad střediskem.

Většině mužů připadal nový praktik příliš mladý a nezkušený. Nedůvěřovali mu.

Ženská část obyvatelstva si okamžitě začala vymýšlet nejnemožnější záminky k návštěvě doktora. Především ty svobodné nebo rozvedené bez ohledu na věk cítily nutkavou potřebu se před mladým lékařem svlékat alespoň do půl těla.

Doktor Bauer měl rád ženy, ale čeho je moc, toho je příliš. Zvlášť, když se mu ty krasavice začaly producírovat s vyzývavými výstřihy přímo před bytem.

„A dost! Ženský, buď se přede mnou budete svlékat v ordinaci a to teprve tehdy, když to budu vyžadovat, nebo požádám o změnu působiště!“ vykřikl jednoho dne, neboť pohár jeho trpělivosti přetekl.

Dámy protáhly obličeje, ale poslechly. Nechtěly přijít o možného nápadníka.

Jednou na podzim seděl doktor Bauer jako obvykle ve své ordinaci. Čekárna byla nacpaná k prasknutí. Většinou šlo o starší muže objednané

na preventivní prohlídky.

Sestra zavolala dalšího.

Do ordinace vešel pan Sedláček, šedesátiletý, plešatý chlap jak hora a vyhlášený šprýmař, jakému nebylo široko daleko rovno.

Sotva postavil před doktora Bauera asi pětilitrovou zavařovačku plnou moči, začal lékař tušit nějakou čertovinu. Vždyť mu z očí přímo koukala skrývaná radost z povedeného vtipu.

„Tady jsem vám přinesl dnešní ranní moč, jak jste chtěl, pane doktore.“ pan Sedláček bezelstně posunul sklenici před doktora Bauera.

Doktor Bauer zahrál, že Sedláčkovi věří, ačkoli ho už znal dost dobře, aby nevěřil ani pozdrav.

Sestra si vzala pacienta stranou. Odebrala mu krev, změřila krevní tlak a výšku a zvážila ho. Krev i část moči poputuje do velké laboratoře v označených zkumavkách. Zbytek moči si Doktor Bauer nechal stranou pro vlastní bádání.

Sestra zapisovala Sedláčkův krevní tlak, výšku i váhu. Lékař zatím zkoušel jeho zrak. Až na zanedbatelné nedostatky nezjistil Bauer nic závažného.

„Sestři, šoupněte mu jednu tetanovku! Ať si nestěžuje na nezájem z mé strany!“ poručil mladý lékař, když zjistil, že Sedláček má propadlé očkování proti tetanu.

Pacient se sice bránil, ale zdravotnice ho znehybnila zkušeným chvatem a injekci mu píchla.

Za několik minut opouštěl pan Sedláček ordinaci s tím, že výsledky

rozboru rve a moči budou za tři dny.

Doktor Bauer do konce ordinační doby prohlédl a ošetřil všechny pacienty, kteří ten den přišli.

Po odchodu sestry se Bauer věnoval vzorku moči od Sedláčka. Celé tři dny po nocích zkoumal tekutinu pod mikroskopem a prováděl tajemné testy. Nakonec nabyl stoprocentní jistoty.

Sedláček, ten filuta, na Bauera ušil pěknou boudu.

Třetí den ráno přišly doktoru Bauerovi i výsledky z městské laboratoře. Tyto informace jen potvrdily a doplnily, co lékař už věděl.

„Ten Sedláček je ale liška podšitá," bručel si pro sebe Bauer a pozval si ho na desátou dopoledne. Už se těšil, jak ten chytrolín protáhne ksicht, až zjistí, že se nedal napálit.

Pan Sedláček zase skrýval radost z toho, jak doběhl mladého lékaře a jak to všude rozkecá.

V deset se oba muži setkali tváří v tvář. Jejich pohledy se setkaly jako pohledy dvou kovbojů při souboji v pravé poledne na hlavní ulici. Jen ty revolvery, zavěšené proklatě nízko, chyběly. Bauerovi v hlavě zněla melodie muže s harmonikou z filmu *Tenkrát na západě*.

„Krevní obraz máte celkem v pořádku. Je tam sice trochu vyšší cholesterol, ale nemyslím si, že by mělo smysl předepisovat vám nějakou dietu," začal pomalu lékař.

„To jste uhádl… Já uznávám jen jednu dietu; zeleninu cezenou přes prase," usmál se pacient.

„Tušil jsem to… Taky máte nižší hladinu železa." Doktor Bauer

nahlédl do zprávy z laboratoře.

„Hřebíky zásadně nejím. Jednak jsou tvrdý a jednak se nedaj strávit," bránil se Sedláček.

„To po vás ani nechci… To, co vám říkám, jsou pouhé informace, jak s nimi naložíte, je vaše věc…. Pokračuji dál… Ze zbylých vyšetřený je jasné, že jste zdravý jako řípa." Doktor Bauer schválně napínal pana Sedláčka a vychutnával si tu nejistotu, která se zračila v jeho očích.

„A co moč?" nevydržel svou zvědavost Sedláček.

„Asi byste měl vědět, že ta klisna, od níž jste mi donesl moč, je březí," řekl doktor Bauer stejně klidně, jako by oznamoval večerní zprávy.

„Cože?!"

„Bude mít hříbě… Omyl je vyloučen. Jestli si myslíte, že jsem tak hloupý a nerozeznám lidskou moč od koňské, tak jste vedle. Tři dny jsem ten vzorek zkoumal osobně a prošel i laboratoří ve městě… Věřte mi, ta kobyla bude maminka." Doktor Bauer neztrácel nic ze svého klidu.

Sedláček se smál jako pominutý.

„Chtěl jsem zkusit, jestli vás napálím… Nedal jste se a ještě jste to vzal s humorem. Toho si cením," vyrážel ze sebe v záchvatu smíchu.

Sedláček zašátral ve své tašce a postavil na stůl před doktora Bauera flašku ryzlinku.

„Tady máte tuzér… Veterinář by mě stál hrůzu peněz," komentoval to Sedláček.

O doktora Bauera se chvíli pokoušel infarkt. Měl sto chutí poslat toho

chlapa do míst, kam slunce nesvítí. Raději však v duchu napočítal po desítkách do tisíce.

Vzal si láhev a propustil pana Sedláčka z ordinace.

Večer, když byl konečně sám, vychutnal si skvělé víno do poslední kapky. Rozhodně si to zasloužil.